

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Alperne

Citation: Baggesen, Jens: "Alperne", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid60396.pdf> (tilgået 18. juni 2021)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Alperne.

Til Pram.
1789.
Bern.

☒ Saa kom jeg da til *Schweiz*? - Saa lod mig Skiæbnen stige
Til denne mine Sværmeriers Top?
Saa kom jeg da med ganske Siæl og Krop
Til Alpernes - til Friheds Rige?
Hvad dansk Poet har gjort et saa poetisk Hop? -
Ja, fryd dig, elskte *Pram*! Din Baggesen har vundet
Det sieldne Lod i Livets Lotterie,
Den største Skat, ham nogentid blev fundet
I Drømme, Drukkenskab og Poesie!
O! saae du Solen, ham er her oprundet -
En Straale blot deraf! O! stod du her
Paa Spidsen af Naturens Himmelstige,
Isteden for paa Trappetrinnet der,
Hvis Høide mod min Høide netop er,
Hvad Cancelltet er mod Himmeriges Rige!

☒ Hvorledes skal jeg sende dig et Gran,
En - blot en Flip - en lillebitte Strimmel
Af min Fortrylleses udstrakte Himmel,
I et elendigt menneskeligt Brev,
Ja selv i Vers, som dem, jeg hidtil skrev?
34 Hvad om jeg, i min Alpeglædes Svimmel,
Udgjød mit fulde Hiertes Raserie
I en pindarisk-klopstocksk-evaldsk Ode -
I meer end menneskelig Poesie -
I dette Sprog, som hidindtil jeg troede
For høit - og Som dog Musene, der rode
I Kieldren af det Huus, hvor *Evald* boede,
Trods underjordisk Lavhed, piber i?
Hvad om jeg viiste dig, og dem, og hele Verden -
(Min Verden nemlig - hvor du er, der er den)
I en Matroskavai af gammelt jyds,
Med skotske Lapper i, tilknappet paa sin tyds,
At ogsaa jeg, saa got som nogen anden,
Kan, naar jeg vil, i Vers gaae fra Forstanden.

☒ Velan, min *Pram*! lad see, hvad jeg formaaer!
Jeg gaaer! -
Hvad gaae? nei! løbe vil jeg, rende, flyve
Langt bort fra denne gamle Læremoer,
Som har paa Bagen alt de fyrretyve:
Som byder os, at veie hvert et Ord,
Og holde varig Huus med Grammatiken -
Som peger os bestandig paa Logiken -
Og vil med diævelsk Magt, trods alle Ni,
At der skal være Sands og Meening i
Vor christelige danske Poesie!
Jeg længe nok, af Angest for Critiken,
Hvorned hun paa barbarisk Viis
Gav af og til min Digter rumpe Riis,
Adlød den vrantne Hex. Men nu Farvel, Moerlille!
Jeg ikke meer i Ledebaand vil gaae;
Jeg følge vil engang min egen Grille!
Min Digteraand i *Schweiz* fik Buxer paa.
35 Kom, du, som flagrer hist, lig een af Anholts Maager,
I Sneefog over det codanske Hav,
Svøbt i et Slør af Ossianske Taager,

Hen over Sprogets Skiær i Tankens Grav!
Du Nissers, Lygtemænds, og hines Muse,
Som hyle, tude, tordne, storme, bruse,
Saa høit, at hundred Mile fra mit Hiem
Mit Øre dirrer ved at høre dem,
Kom, brøl, med Stemmen af en finlandsk Torden,
Min Sang fra Sydens Himmeltop mod Norden!
Skrig ud min Glædes Alpeharmonie -
At hver maa tilstaae, saligen bedøvet,
Og, som jeg selv, al Sind og Sands berøvet:
"Det kan man kalde lyrisk Poesie!"

∞ O *Schweis!* o Jordens høie Himmelpynt!
Hvor Dovrefielde synke ned, som Tuer!
Og Øiet i en evig Svimmel skuer,
Hvor Verden ender, og hvor Verden har begyndt!
Hvor Solen i sin Gang mig synes glide
Hen over Skuldren, Maanen ved min Side!
Hvor Jorden vild og splitternøgen staaer,
Som om dens Skabelse var først begyndt i Gaar!
Hvor magelig jeg ned fra sammes Jsse
Kan, om jeg vil, paa hele Verden p * * * *,
Mens jeg berører Stierne med mit Haar!

∞ Ha! Høide! - Hævet over alle Toppe,
Høit over Klodens siunkne Land og Hav,
Forklaret, henrykt, svimler jeg heroppe,
Som en Opstanden over Livets Grav!
O Himmelluft, som om mit Hoved suuser!
O Vellyst, som min hele Siæl beruuser!
O Svælg af Salighed, som her jeg drukner i!
Er Dødeliges Fryd, multiplicert med ni
36 (Jeg mener den, et Digterhierte huser,
Besat af jer, udødelige Muser!),
Er Engles Ruus - er Guders Raserie -
At ligne med den Følelse, som hæver
Mig her til lyrisk Flugt? - Ha! du, som svæver
Høit over Sirius, som Verden er for snever,
Navnløse, glædedrukne Sværmerie!
Hvad Sprog har nok af O'er og af Ha'er
Til i en værdig Hymneharmonie
At tone dine Frydshallelujaer? -

∞ Ak! intet! intet! - og for denne Gang,
Af Frygt for i min Flugt at dale,
Hvis Odens Næb og Vinger fik en Hale,
Jeg ender pludselig min Sang.

∞ O du, min *Pram!* hvis Raad saa tidt mig ledte
Derhiemme, naar jeg Penne bed, og svedte
For Rim til O! til Ak! til Hu! og Ha!
Smag dette lille Forsøg i det Høie;
Og kan du meer af sammeslags fordøie,
Saa viid, at der er meer, hvor det kom fra!
Men sig mig, zom en ærlig Ven og Broder,
Om jeg dig synes skabt til Latter eller Graad?
Til Digtertremast eller Digterbaad?
Til lave Fabler eller høie Oder?
Mig synes selv, oprigtig talt
(Endskiøndt jeg her i Schweiz er kommet lidt af lave),
Kun lidet om min høie Digtergave,
Og at jeg ikke gjorde galt,
Om jeg beskeden holdt mig til det Lave.